

Een pasgeboren kind is een wonder. Afgelopen week kreeg mijn familie er een prachtig klein meisje bij. Mijn moeder is voor de tweede keer overgrootoma geworden. Maar het Kind dat elk jaar met Kerstmis wordt geboren is een wonder boven wonder.

Bij een pasgeboren kind zeggen we: kijk het heeft de mondje van zijn moeder, of die neus, die kan alleen maar van zijn vader zijn. Maar het Kerstkind lijkt op God, sterker nog het is God.

God die mens is geworden in een klein kind. Waarom in een kind? Ik denk om ons te laten zien, dat God ons nodig heeft, zoals een kind ons nodig heeft. Een pasgeboren kind maakt de beste gevoelens in ons wakker: tederheid, trots, hoop, verantwoordelijkheid. Vaak ook hoor ik ouders zeggen dat ze veel gevoeliger worden sinds ze kinderen hebben. Gevoeliger voor alle kwaad in de wereld, maar ook gevoeliger voor al het mooie in het leven. Ze worden gevoeliger en kwetsbaarder, ze zijn minder op zichzelf gericht. Want het kind komt op de eerste plaats. God kan alleen maar in de wereld komen als wij ruimte voor hem maken, als wij Hem willen ontvangen zoals Maria en Jozef.

Een pasgeboren kind krijgt een naam. Mijn nieuwe achternichte heet Sigrid, een Noorse naam die overwinning of zege betekent. Maar dit Kind dat elk jaar met Kerstmis wordt geboren krijgt een naam verheven boven alle namen. Zijn naam is Jesjoea, Jezus, dat betekent God redt. En met die naam gaat het door het leven, het spelt die naam met zijn eigen vlees en bloed, tot op het kruis. In hem en door hem zal de naam van God tot leven komen: Ik zal er zijn voor jou.

God werd mens in dit kind en deelde zo ons mensenleven van vlees en bloed, van zorg en hoop, van vreugde en verdriet. Het leven van de meeste mensen is geen leven van glanzende reclameplaatjes. De wieg van dit goddelijk Kind stond niet in een centraal verwarmde kamer, vol knuffels en speelgoed. En Jezus was nog maar nauwelijks zijn leven begonnen of het moest al op de vlucht voor een koning, die hem wilde vermoorden. Hoeveel kinderen zijn er tot op de dag van vandaag niet op de vlucht?

Mijn pas geboren achterlichtje vormt een nieuwe generatie, een nieuw begin. Maar het Kind dat elk jaar met Kerstmis wordt geboren is het begin van alles. Een nieuw begin van God met de mensen. Een nieuw begin van mensen met elkaar.

De heilige Augustinus zei in een van zijn Kerstpreken: God is klein geworden als een mens, opdat de mensen reiken naar goddelijke grootheid. Wie te klein denkt over het geheim dat wij vandaag vieren denkt te klein over God, maar ook over zijn medemens. Want ieder mens kan die grootheid belichamen, hoe klein, oud, jong, ziek dan ook. Wie zijn medemens miskent, miskent God.

We hebben de afgelopen weken met de Advent steeds een kaars aangestoken om ons voor te bereiden op de komst van het Kind. En nu is het dan eindelijk zover! God is in dit kind tot ons gekomen, Emmanuel, God met ons.

Onze Redder is geboren en daarom is er feest! Zalig Kerstfeest!

Kerstavond 2016

Dorry de Beijer

Slotgedachte:

Dit Kind van Godswege zal niemand naar de mond praten.

Dit Kind zal niet schreeuwen of zijn stem verheffen

Dit Kind zal nooit het geknakte riet breken.

Het zal in ieders oor fluisteren: Heb jezelf lief, en precies zo ook de ander.

Dit Kind zal ons leren de schuld van anderen vergeven.

Het zal mensen die het niet meer zien zitten, hoop geven.

Mensen die jarenlang geen woord van waardering kregen, zal het gelukkig prijzen.

En die niet meer verder kunnen, zal het op weg helpen.